

ESC. 1. INT. RESIDÈNCIA LA CEBOLLETA. MATÍ - 08:00H

Veiem un menjador d'un espai decorat amb poc gust, com si fossin les restes d'un aniversari on ningú ha demanat cap desig. A les parets hi ha garlandes de plàstic, globus desinflatats i un cartell de "Felicitats" al que li cau la S sovint, però no expressament.

CORTE A/ HABITACIÓ 86 DE LA RESIDÈNCIA. MATÍ - 08:10H

La NATI (32) porta uniforme de treballadora. Camina pel passadís i s'atura davant la porta que té un cartellet maldestre on hi posa "Dolors Fort". La NATI obre la porta i entra amb cura, però abans del primer "bon dia" s'atura, sorpresa. Veu a DOLORS (84) tafanejant pel seu petit armari.

NATI

Carai, Dolors! Bon dia! Ja estàs
dreta?

DOLORS no la sent, segueix a la seva.

CORTE A/ INT. HABITACIÓ 84 DE LA RESIDÈNCIA.

CONTINUACIÓ

DOLORS tria unes mitges de canalé i la seva brusa "bona", ho estira amb delicadesa sobre el llit. S'asseu i es

vesteix minuciosament, veiem que cordar-se els botons amb els dits tremolosos és un món, però se'n surt.

Agafa un necesser d'un dels calaixos de la tauleta i va cap al lavabo. Es recolza davant la pica, es mira al mirall. Té els cabells curts, blancs. Busca la pinta i es pentina, agrupant-se els cabells en grapadets humits de tantes passades que es fa. Es posa una pinça antiga i desencaixada sobre l'orella dreta. Ella es veu elegant i amb això en té prou. Canvia la pinta per una ampolla mig buida de colònia Madame Jovèn de 1952. Se'n posa darrere les orelles. Treu un eyeliner ressec. Es dibuixa una línia maldestre que divideix la parpella en dos. Quan dona l'acció per acabada, amb tremolor, s'aplica un pintallavis del Kiko. Es ressegueix el somriure i mig bigoti, es taca una dent sense adonar-se'n. Somriu i sense guardar res, va cap al menjador.

CORTE A/ INT. PASSADÍS DE LA RESIDÈNCIA. MATÍ - 09:00H

DOLORS camina fins a la seva butaca preferida del menjador. No s'atura a esmorzar, fet inèdit que sobta les seves companyes de residència. La seva amiga, CONCEPCIÓ (95), la saluda:

CONCEPCIÓ

PST! Dolors! Que et guardo lloc.

DOLORS l'ignora, fa cara d'estar ocupada amb assumptes importants, orgullosa. Concepció se sorprèn però no es fa mala sang.

Seguint el camí de Dolors, de passada, veiem una cartolina plastificada -clarament reciclada- amb l'horari del dia. El cartell porta per títol: Divendres, faves tendres! A les 9.00: esmorzar. A les 10.00: Memòria. A les 10.30h: BINGO! A les 12.00: Descans. A les 13.00: Dinar.

Dolors segueix el seu camí i es deixa caure amb solemnitat a la butaca, que té al reposacaps un tapet fet de ganxet per alguna antiga companya. Dolors recolza la seva bossa sobre les cuixes, sense deixar d'agafar-la. Mira al davant sense focalitzar en res perquè no hi ha massa per veure. La tele està encesa però sense veu, i tampoc li interessen les notícies, diu que només contenen desgràcies. Es mostra digna, silenciosa, somrient internament. No porta audiòfons però no n'és conscient. Les companyes la conviden a seure amb elles amb la mà; ella les veu però només els respon amb un cop de cap.

NATI s'acosta. Li parla. No sentim què diu al principi: el so està distorsionat, llunyà. Com ho sentiria una persona amb problemes auditius.

NATI

Dolors! Bon dia! Que guapa estàs!

DOLORS

Avui no vindré!

NATI

Dolors, carinyo, que se't refredarà el cafè!

DOLORS

Avui no vindré, dic!

NATI

Que em sents?

DOLORS

Que avui tinc coses!

NATI

Tu el que no tens són els
audiòfons posats, oi?

NATI li remena la bossa i li posa els audiòfons. DOLORS
reacciona.

DOLORS

Dic que avui no vindré al bingo.
Que al migdia ve lo meu Miquelet
i l'hai d'esperar, que avui me
portarà a sucar los peus al mar
de Sant Sebastià.

NATI

Quina sorpresa! Però primer has
de fer el cafè!

DOLORS

Claro que me trobo bé! Però
espero a Miquelet.

NATI

Ja, Dolors, però si no esmorzes
no et pots prendre les
pastilles.

DOLORS

No, no en sé res, de les filles!
Però és Miquelet, qui ve, lo meu
preferit!

NATI

Molt bé! I a quina hora ve?

DOLORS

Que avui me perdo el Bingo, que
no puc vindre. Però si vols juga
tu per mi un cartronet i si te
toca algo m'ho dones al migdia.

NATI

Espavilada, tu... Dolors, que a
quina hora ve el Miquelet?

DOLORS

Ah, ara ja no falta gaire. A les
12 em va dir, crec. Sí, a les
12h.

NATI

I no vols venir una estoneta a memòria, abans del Bingo? Són les 10h, tens temps de tot.

DOLORS

No, no, això és pa qui ho necessita. Jo l'espero per si arriba abans.

Dolors segueix al seu lloc. Al voltant, percebem moviment: Les companyes de Dolors demanen a la Nati la goma o es disputen els colors amb més punta. Tot i ser a l'estiu, pinten fulls impresos amb motius Nadalencs que s'han de gastar abans d'imprimir-ne de nous. AMPARO (73), CONCEP i altres residents, però, juguen al Bingo. Se sent la veu de la treballadora:

TREBALLADORA (OFF): Vint-i-dos... dos dos!

AMPARO (Cantant): ventidós, ventidós, ventidós...

Dolors mira els cartrons des de la distància, trobant a faltar ser la reina del joc però amagant-ho. Alguns residents entren i surten del menjador. Veiem el rellotge, que marca les 10.45h. Entra FRANCISCO (72), company de residència, i se sobta veient a la Dolors asseguda:

FRANCISCO: Pero chiquilla, ¿qué haces aquí?, ¿No te ibas pronto hoy?

DOLORS: No, pronto no! Ara d'aquí poquetet! No jugo perquè no volia deixar la partida a mitges, i així li deixo guanyar a algú altre!

FRANCISCO: Ya te hubiera dado tiempo de todo, ya... Si ni has desayunao!

DOLORS: Bueno, però jo estic bé on estic! Ve a pintar, ve.

Sona el timbre de la porta, Dolors s'aixeca per marxar. Mentrestant, una treballadora ja ha obert i veiem que entra el fisioterapeuta. No és el Miquelet. La Dolors torna a seure, mirant de reüll que ningú l'hagi vist.

Encaixa les mans a l'alçada del melic. Mou els polzes fent cercles en les dues direccions. Petits moviments de peus marquen les hores.

Veiem el rellotge, que marca les 11:45H. Dolors es repentina. S'empolaina. Es neteja la roba. Sona el timbre. La Dolors s'aixeca però, aquest cop, li fallen les cames. Entra la filla d'un altre resident, treu el cap al menjador.

NATI: La Conchita ha tingut matí mogudet, avui. És a l'habitació, que ha discutit amb la Mari. Es posarà ben contenta quan et vegi!

La Dolors observa immòbil. El rellotge marca les 12:15H. Dolors es repentina. S'empolaina. Es neteja la roba. Dolors agafa el mòbil que té a la bossa, intentant mirar si té alguna trucada del Miquelet. Veiem que té el mòbil apagat i intenta obrir-lo però no té bateria.

DOLORS: Xiquet, xiquet, estos aparatos no serveixen de res.

Dolors treu un rosari del bolso, entre tovallons, potets, i altres objectes de cura personal. Segueix fent el mateix moviment de mans, però ara sobre el rosari. Espera.

NATI li porta un got de suc i les pastilles.

DOLORS

Gràcies, nena.

NATI

A quina hora ha de venir, el
Miquel, Dolors?

DOLORS

A les 12, ara ja arribarà, per
això avui no podia venir a
memòria ni al Bingo. Qui ha
guanyat la partideta?

La Nati mira el rellotge de paret i veu que ja
són les 12.20h. Dissimula.

NATI

Tranquil·la, Dolors, cap
problema.

DOLORS

Chema? No el conec. Que és nou?

NATI

No, no, al bingo ha guanyat la
Concep!

DOLORS

Ah, mira, està bé... És amiga
meua. Has vist que m'hai posat
guapa?

NATI

Molt!

DOLORS

És que avui ve el Miquelet i anirem a xopar los peus a Sant Sebastià.

NATI

Quina il·lusió! Pots agafar un grapadet de sorra, posar-lo en un dels teus potets i el deixem a l'habitació perquè tinguis una miqueta de platja sempre amb tu.

DOLORS

Sí, ara quan vingui el Miquelet li direm.

NATI

Molt bé. Ja no li deu quedar gaire.

NATI marxa a seguir jugant al bingo perquè la resta de residents la reclamen. DOLORS s'ho mira de reüll, desitjant ser-hi però sense voler-ho reconèixer.

CORTE A/

INT. SALA D'ESTAR. 13:30H

Dolors continua asseguda. NATI ja es prepara per sortir, ha acabat el torn.

DOLORS

Nena, que pots mirar per la finestra si veus venir el Miquelet? Me va dir que vindria avui.

NATI

Vols que el truquem?

DOLORS

Ai, potser sí.

NATI treu el seu mòbil de la bata. Marca. Sentim la veu de MIQUELET en off.

MIQUELET (V.O.)

Sí?

NATI

Bona tarda, sóc la Nati, de la Residència Cebolleta.

MIQUELET (V.O.)

Que ha passat alguna cosa? Està
bé la mare?

NATI

Sí, està bé. Però m'ha demanat
que et truqui perquè sembla que
avui haviu d'anar a la platja i
porta des de les 8 esperant-
te...

MIQUELET (V.O.)

Hòsssstia santa. Passa-me-la si
us plau.

NATI li passa el mòbil.

MIQUELET (V.O.)

Hola mama! Escolta'm, perdona
eh, que vindré demà. Que he
estat molt liat amb les colònies
de la Greta, les reunions... se
me n'ha anat del cap. Vindré
demà, sí?

DOLORS

Que dius que vens més tard?

MIQUELET (V.O.)

Cuida't, mare! T'estimo.

Penja. Dolors es queda amb la paraula a la boca. Silenci.
Dolors continua asseguda. Nati la mira, li fa un petó i
marxa.

Dolors continua esperant. Sona Lágrimas negras, de Rita
Payés.

DECLARACIÓ D'INTENCIONS

Dolors Fort neix de la meua vivència directa en una residència geriàtrica, com a cuidadora i observadora privilegiada de la vellesa. He volgut donar veu a una realitat que massa sovint roman invisible: la lentitud digna de qui ha viscut molt, davant la pressa d'un món que ja no l'espera.

Aquest curt és una mirada crítica i empàtica al tracte que donem a les persones grans, sovint relegades a espais que, malgrat la bona voluntat del personal, esdevenen aparcaments de vides passades. Dolors, amb el seu ritual minuciós de preparar-se per una trobada que no arriba, és el símbol viu d'una obsolescència programada emocional: en cap cas perquè les residents no sentin, sinó perquè el que senten s'acull cada cop menys.

Lluny de victimitzar les persones que viuen la seva darrera etapa a una residència, m'interessa reivindicar la seva realitat. El dret de totes les Dolors a l'esperança, a l'elegància, a la xispa de la vida i a la il·lusió que no caduca. La Dolors no espera només al seu fill, espera ser recordada, reconeguda, útil, viva. I ho fa amb una resistència delicada, que desafia el calendari, el bingo i la rutina institucionalitzada.

Com a actriu, m'interessa el detall, la pausa, la veritat petita que tremola com els dits de la Dolors quan es corda la brusa. Com a guionista, vull que el guió respiri l'espera, amb la quotidianitat i els tempos més reals possibles. I com a cuidadora, és un homenatge a totes les Dolors que no surten als informatius, però que cada matí es posen la colònia bona per si aquell dia algú les torna a mirar com abans.

A través d'una posada en escena humil i poètica, amb una estètica que contrasti la banalitat decorativa amb la profunditat humana, "*Dolors Fort Gual*" vol ser una denúncia tendra i punyent. Un crit en veu baixa contra un sistema que accelera tant que perd els que caminen lent.